భయం

మామూలుగా సాయంకాలానికి ఊరి నది ఒడ్డున ఉన్న రచ్చమీద పదిమంది మధ్య కూర్చుని తళతళ లాడుతూ కబుర్లు చెబుతూండే సత్యం ముఖం ఈవేళ ఎందుకో వెలవెలబోతూ ఉంది.

కళావిహీనమై ఉన్న వదనంతో చెప్పసాగాడు తనచుట్టూ మూగి వున్న జనానికి.

"అంతా రవ్వపాటులో జరిగిపోయింది. టౌన్‌లోంచి వస్తూ ఉన్నాను పొద్దుపోయింది. ఏట్లో నడుస్తూ ఉన్నాను సగానికి వచ్చేటప్పటికి నా కాలిక్రింద మెత్తగా ఏదో పడడమూ, సర్‌మన్న శబ్దం రావడమూ, నేను భయపడి ఎగిరి ముందుకు దూకడమూ, ఓ క్షణంలో జరిగిపోయింది. చేతిలో ఉన్న బ్యాటరీలైటు వేశాను. పాము....నాగుపాము. పడగమీద చారలు కూడా స్పష్టంగా కనిపించాయి ఇంకా కుబుసము కూడా వదల్లేదేమో, మిసమిస మెరుస్తూ ఉంది! బుసకొడుతూ, ఇసుకలో మెలికలు తిరుగుతూ వెళ్ళిపోయింది. దాన్ని దాని ఆకారాన్ని చూసిన నాకు చెమట పట్టింది. అది కాటేసి ఉంటే? ఓహ్....ఇంకేమయినా ఉందా? ఆ నాగు విషం నా శరీరంలోకి చొరబడి ఉంటే నేనా ఏరు దాటేవరకైనా నమ్మకం లేదు అక్కడికక్కడే పడిచచ్చి ఉందును రక్తంకక్కి...." ఆ సంఘటన అక్కడే జరిగినట్లు చెప్పుకుపోతున్నాడు సత్యం.

పక్కవాళ్ళంతా నిశ్శబ్దంగా, భయంగా వింటున్నారు. ఓ ధైర్యశాలి గొంతు పెకలించుకొని, దాన్ని అక్కడికక్కడే కొట్టి పారెయ్యవలసింది" అన్నాడు.

"సరేలే! అసలే భయంతో కొట్టుమిట్టాడుతుండే....ఇంకా కొట్టడమే!" మరో మనిషి గుండెల మీద చెయ్యి అన్చుకున్నాడు

"అందుకే పెద్దలు ఊరకే అన్నారా చీకట్లో వెళ్ళేటప్పుడు దీపం, కర్ర, చెప్పులు ఉండాలని!" ఓ పెద్దమనిషి మూలిగాడు

'ఇంతకూ అది మన సత్యాన్ని వదిలి పెడుతుందంటారా?" ఆ మూలిగిన నరసయ్యను అడిగాడు గోపాలం.

"అబ్బే! తోక తొక్కిన నాగు— అని ఊరకే అన్నారా మన పెద్దోళ్ళు. అది పగపట్టి తీరుతుంది. త్రాచు పగపట్టిందంటే కాటేసే వరకు ఊరుకోరాదు." నరసయ్య నమ్మకంగా అన్నాడు.

సత్యం గుండెల్లో ఏదో గుచ్చుకున్నట్లయింది. రచ్చ దిగువ నిలుచుని వింటున్న కావలివాడు, 'అయ్య సెప్పేది నిజవేఁ, బాబుగోరు? నాగు నమ్మకంగా సలపెడతాది. ఒకసారంటా, మా అయ్య అయ్య ఒక తాసుపామును కొట్టబోతే, అది తప్పించుకొని పారిపోయిందంట. పోయి, ఇల్లెక్కిందంట. అఁ....అదేంసేద్దిలే ఎదవ సన్నాసి'—అని మా అయ్య అయ్య సందాల కూడు తిని, తొంగున్నాడంట. సగం రాత్తిరికి సూరు కప్పులోంచి నాగు దిగొచ్చి, మా అయ్యఅయ్యను కరిసి, సంపేసిందంట" అన్నాడు.

గుంపులోని మరొకతను:— "అంతెందుకు, మా సేద్యగాడు ఓ త్రాచును అలాగే గడ్డపారతో చంపబోయాడు. అది సగం తెగి, ముందు భాగం తప్పించుకుంది. మూడు రోజుల తరువాత ఓ రాత్రి తిండి తినే సమయంలో, దడి దగ్గర చేతులు కడుక్కుంటూంటే కాటేసి

అది అటు చచ్చింది. మా సేద్యగాడు ఇటు సొంగ కక్కి చచ్చిపోయాడు. దాని పగ, పట్టుదల అలాటిది మరి?" అని పాము పగనుగూర్చి చెప్పాడు.

"మరి మా తాతయ్య చెబుతూ ఉండేవాడు...." నరసయ్య చెప్ప సాగాడు తాపీగా చుట్ట ముట్టించి. 'ఎవడో ఎక్కడో నాగుపామును— చీకట్లో—తోక తొక్కాడట. అది తప్పించుకొని పారిపోయింది, కొడదా మనుకుంటే అది ఖచ్చితంగా సలపెడుతుందనీ, తనను కాటేసి తీరు తుందనీ భయపడి ఆ ఊరే వదిలేసి మరో ప్రాంతానికి వలస పోయాడట. అక్కడ కూలీకి పోయి, తలపాగా గట్టుమీద పెట్టి, చేలో పైరు కోశాడట. పని అయిపోగానే కాళ్ళూ, చేతులు కడుక్కొని, తలపాగా దులిపి, తలకు చుట్టుకుందామని పైకెత్తాడట. అందులో కొచ్చి దాగిన పగపట్టిన నాగు కాటేసి, అక్కడికక్కడే ప్రాణాలు వదిలాడట."

అంటే, తెలిసి చేసినా, తెలియకచేసినా తప్పు తప్పేనన్నమాట! తోక తొక్కినా, చురుకు తగిలినా నాగు పగ పడుతుంది? ....ఉగ్గ పడుతుంది? ....ఎక్కడున్నా, ఏంచేస్తున్నా, ఎంత దూరం వెళ్ళినా....వెంటాడి, కాటేసి, కసి తీర్చుకుంటుంది నాగు?' రోదసిలో రాకెట్ ఇంజన్ ఫెయిల్ అయి నట్లు తెలిసిన అంతరిక్ష యాత్రికునిలా అయిపోయాడు సత్యం.

వారి మాటలు వింటూ ఉంటే చమటలు పట్టసాగాయి. మోకాళ్ళ మీద తల పెట్టుకున్నాడు సత్యం.

ఇంతలో— ఆజనంలోంచి కాస్త చదువుకున్న శర్మ లేచి "ఆగండయ్యా! మీరూ, మీకథలూనూ. అసలే భయపడుతున్నాడు సత్యం. మీరు మీమీ మాటలతో మరీ హడల గొట్టేస్తున్నారు. అన్నీ ఉత్తకథలే? లేకపోతే పామేమిటీ, పగపట్టడం ఏమిటి? అన్ని దినాలు ఆగి, అంతంత దూరం ప్రయాణం చేసి, అలా పగ తీర్చుకోవడం ఏమిటి?? కథ చెప్పినా, తలా తోక ఉండాలి. అన్నీ గాలి కబుర్లే?" సత్యానికి ధైర్యం చెబు తున్నట్లు అన్నాడు శర్మ.

"అంతగా అయితే ఆ దారిన వెళ్ళడం మానేస్తేసరి!" అందుకున్నాడు గోపాలం.

"అదెట్టా వీలవుద్దీ....టౌను గాలి సోకందే మనోడికి ఊపిరాడదే! రోజూ బస్సుకు పోవాలంటే మాటలా?" మరొకతడు హెచ్చరించాడు.

"ఇప్పుడా దారిన వెళ్ళినా కొంపలేం మునగవు కాకపోతే కాస్త పెందరాళే ఇల్లు చేరుకుంటే సరి!" సర్దాడు శర్మ.

వారందర్నీ భయం చుట్టుకున్నట్టు చీకట్లు ముసురుకున్నాయి.

దూరాన 'అందీ అందని వాడి బతుకులాగా' విధిలేక వెలుగుతూంది. పంచాయతీ వీధి దీపం!

పాములన్నీ చీకట్లో కలిసిపోయి, భూమి మీద ప్రాకులాడుతున్నట్లు కలవరంగా ఉంది— అక్కడున్న వాళ్ళకు.

ఒక్కరొక్కరే మెల్లగా జారుకుంటున్నారు.

చివరికి శర్మ, సత్యం మిగిలారు.

"నువేం భయపడకు, సత్యం. అవన్నీ నమ్మకు. అసలు అవిషయాన్నే మరిచిపో. జీవితంలో సంభవించే ప్రతి చిన్న సంఘటననూ అలా భూతద్దంలో పట్టిచూస్తు, మరీ అంత సున్నితంగా ఆలోచిస్తు కూర్చుంటే ఇంకేం సాధించలేం మనం. పొద్దు పోయింది. లే, ఇంటికి పోదాం" శర్మ సత్యం భుజం తట్టాడు.

జీవం లేనివాడిలా లేచాడు సత్యం.

"అన్నీ అబద్ధం అనిపిస్తుంది తనకు. మరి తనలోని రక్తం వారి మాటలను నమ్మకుండా ఉండలేక పోతూంది. ఎందుకని?....

"నా కెందుకు భయం!" రాని నవ్వును బలవంతాన తెచ్చి పెట్టుకొని ఇంటిదారి పట్టాడు సత్యం.

* * * *

అది—హిందూ దేశంలో ఒక పల్లెటూరు. ఆ ఊరికి దగ్గరగా ఒక టౌన్. ఆ టౌనుకు ఆ ఊరి నుండి బస్సులో వెళ్ళాలంటే చుట్టు,

6 కిలోమీటర్లు ఉంటుంది. అడ్డం నడిచి వెడితే, దాదాపు ఒక కిలో మీటరు ఉంటుంది. ఊరికి పక్కనే పెద్ద ఏరు. ఏటి అవతలి ఒడ్డున మామిడితోపు, టౌన్‌కు వెళ్ళాలంటే ఈ ఏరు దాటుకొని, ఆ మామిడితోపు పక్కగా వెళ్ళాలి.

సాధారణంగా ఆ ఊరివాళ్ళు సినిమాకు వెళ్ళాలన్నా, మరేపనికి అయినా....ఆడా, మగా అడ్డదారినే వెళ్ళొస్తుంటారు ఆ టౌన్‌కు అది అంది పుచ్చుకున్నట్లుంటుంది వాళ్ళకు. వానొచ్చి, ఏరొస్తేనే బాధ. అప్పుడు బస్సు ప్రయాణం తప్పదు.

ఆ ఏటికి వంతెన కావాలని ఎన్నో ప్రయత్నాలు చేశారు వాళ్ళు. అది ఎన్నికల వాగ్దానంగానే మిగిలిపోయింది. వేసవిలో ఆ మాటే అను కోరు ఆ ఊరివాళ్ళు.

ఆ ఊళ్ళో—ఒక మామూలు రైతు కొడుకు సత్యం ఆ పక్క టౌన్‌లో చదవమని పంపిన సత్యం ఎస్. ఎస్. ఎల్. సి పబ్లిక్ పరీక్ష మీద చూపలేని శ్రద్ధ పేకలో ఇంటర్నేషనల్ మీద చూపాడు. ఫలి తంగా పరీక్ష తప్పాడు. కానీ ఇంటర్నేషనల్ మజా చవి చూచి, దాన్ని మరచిపోలేని ఘాటు ప్రేమికుడయ్యాడు.

అందుకే—తండ్రికి కోపం వచ్చి, ఆ ఊరి మరో రైతు కూతుర్ని తెచ్చి సత్యానికి పెళ్ళి చేశాడు. గౌరితోపాటు వారి ఆస్తిలో చేరిన మరో రెండెకరాల పొలంలో ఇక వ్యవసాయం చేసుకొని బ్రతకమని తనయుని ఆదేశించాడు. గౌరికీ, సత్యానికి ఒక బాబుకూడా.

పెళ్ళయినా—టవునుకు రోజుకు ఒకమారైనా వెళ్ళిరానిదే, టౌన్ గాలి పీల్చుకోనిదే అది జీవితం అనిపించదు సత్యానికి. అది అతని అలవాటు అనండీ, లేక బలహీనత అనండీ!

అలా రాత్రి టౌన్ నుంచి అడ్డదారిన వస్తున్న సత్యం ఏట్లో నాగు పామును తొక్కాడు.

పెరట్లో జామచెట్లు పక్కన నులక మంచంమీద అడ్డంగా పడు కొని ఆలోచిస్తున్నాడు సత్యం.

ఎంత మరచిపోదామన్నా మరపుకురాని ప్రేయసిలా వెంటాడు తూంది ఆ నాగు.

నరసయ్య, కావలివాడు, మరొకడు, గోపాలం, శర్మ—వాళ్ళు చెప్పింది నమ్మడమా? మానడమా?? ఆలోచించి, ఆలోచించి చివరికి ఓ నిర్ణయాని కొచ్చాడు సత్యం. ఇక ఆ దారికి కొన్నాళ్ళపాటు స్వస్తి చెబితే, అదే మరిచిపోతుంది అనుకుంటున్నాడు.

అంతలో—

పక్కగా చరచర చప్పుడు వినిపించడంతో, చటుక్కున తల తిప్పి చూశాడు సత్యం. గౌరి!

సత్యం గుండెలు చల్లబడ్డాయి.

వెన్నెలను ఇంతవరకూ గమనించలేదు సత్యం. లోకమంతా తెల్లని వెన్నెల ఫేస్ పౌడర్‌ను పులుముకొని, తెల్లని చుక్కలున్న నీలిరంగు చీరను కట్టుకొని మెరిసిపోతూ ఉంది.

పెరటి మూలగా ఉన్న మల్లె పందిరి పూసిన మల్లెల సౌరభాలు మత్తెక్కిస్తున్నాయి.

"ఇక్కడ పడుకొని ఉన్నారా?"

తలకు పోసుకుంది కామోసు! తల వెనక్కు వాల్చి, చేతి వేళ్ళతో వెంట్రుకలను చిక్కు తీస్తూ ఆ మాట అన్నది గౌరి.

జాకెట్టు ముందు భాగం కొక్కీలు ఇంకా పెట్టుకోలేదు. ఆదృశ్యాన్ని చూచి, మైకం ఆవరించినవాడిలా కుచ్చెళ్ళ మీద చెయ్యివేసి, ముందుకు లాగాడు సత్యం.

తూలి ముందుకు పడబోయి, చేతులు ఆన్చి, అతని ముఖం దగ్గరగా వంగి ఆగిపోయింది గౌరి.

దోరగా నవ్వి, ఇంతలేసికళ్ళతో మత్తుగా చూస్తు లేచి నిలుచుంది యాథాలాపంగా.

ఆమెలో మిసమిస చూచేటప్పటికి కుబుసము వదలని నాగు గుర్తొచ్చింది సత్యానికి!

చివుక్కున లేచి కూర్చున్నాడు.

"భోజనం చేద్దురుగాని, రండి!" ఆప్యాయంగా భర్తను పిలిచింది గౌరి. తలవెంట్రుకలు ముడి వేసుకొని, రవిక కొక్కీలు వేసుకొంటూ ఇంటోకి దారి తీసింది.

మంత్ర ముగ్ధుడిలా అనుసరించాడు సత్యం.

*   *   *

సరిగ్గా పదిహేను రోజులకు సత్యం ఆకారంలో మార్పు వచ్చింది. గడ్డం పెంచాడు. కళ్ళు లోపలికి లాక్కుపోయాయి. మనిషి బాగా నీరసించి పోయాడు.

'అంతా యాంత్రికంగా ఉంది బ్రతుకు— అటు చదువులకీ, ఇటు వ్యవసాయానికి సరిగా పనికిరాకపోయాననే దెప్పులతో వేపుకు తింటున్నారు నాన్నగారు. ఆయన అంటున్నా వినక, ఏ పనీ పట్టించుకోరేం?—అంటూ సాధిస్తున్నది ఇల్లాలు.....ప్చ్.....అంతా అసమర్థుడిగా చూస్తున్నారు తనను ఈ మధ్య మరీను....

అలా టౌన్‌కు వెళ్ళగలిగితే ఇవన్నీ మరిచిపోవచ్చు. ఈ పాము దొక కొత్త సమస్య అయి కొరుకుక్క తింటూంది. అది పగపట్టి కాటే సేనూ, మానేనూ కాని, ఈ లోపల తన ప్రాణాలు నిజంగా పోయేలా ఉన్నాయి, దాని తాలూకు భయంతో....

నిరాశ, నిస్పృహలతో నీరసించి పోతున్న నిరుద్యోగిలా వేదాంతం మాట్లాడసాగాడు సత్యం. ఈ విషయాన్ని చివరకు శర్మతో చెప్పుకోకుండా ఉండలేక పోయాడు.

అవాళే—

సాయంకాలం అందరూ సమావేశం అయ్యారు అదే రచ్చమీద.

ఓ తీర్మానానికి వచ్చారు.

శర్మ దాన్ని ఇలా చెప్పాడు.

"మీరు ఏవేవో చెప్పి సత్యం మనస్సు పాడు చేశారు. చూడండి, అతను ఎలా తయారయ్యాడో? టౌను కెళ్ళడం కూడా మానేశాడు. సత్యం భయపడ్డాడు అతనిలోంచి ఆ భయం పోతేకాని మరలా మామూలు మనిషి కాలేడు. అందుకని ఒక్కసారి అతడు అడ్డదారిన టౌన్‌కు వెళ్ళొస్తే

అతనిలో నిబిడీకృతమై ఉన్న ఆ గిలి పోతుంది. ధైర్యం వస్తుంది. కావున రేపు సినిమా ప్రోగ్రామ్ వేయబడింది. సత్యం ఒక్కడే వెళ్ళేందుకు వీలులేదు మనం అందరం అతని వెంట అండగా ఉండాలి. అందరి చేతులలో బాటరీలైట్లు వెలగాలి. చుట్టూ మనం, మధ్య సత్యం ఆ వెలుగులో నడవాలి. ఇష్టమున్నవాళ్ళు రావచ్చు...." ఆగి అందరి దెస చూశాడు శర్మ.

గోపాలం మరో ముగ్గురు వస్తామన్నారు. నరసయ్యా, కావలివాడు మరో నలుగురు రానన్నారు. సత్యం శర్మతోబాటు మొత్తం ఆరుమంది అయ్యారు. బిక్కు బిక్కుమంటూ వాళ్ళ నిర్ణయాన్ని ఒప్పుకున్నాడు సత్యం.

చుట్టూ వాళ్ళ మధ్య సత్యం టౌన్‌కు అడ్డదారిన సినిమాకు బయలుదేరారు.

వెళ్ళేటప్పుడు అంత భయం వెయ్యలేదు కాని తిరిగి వచ్చేటప్పుడే కాస్త వెనుకంజ వేశాడు సత్యం. శర్మ గుండె దిటవు పరిచాడు.

తదితర మిత్రులు "మేమంతా చుట్టూ లైట్లతో ఉన్నాంగా?" అన్నారు.

'అవును, ఒకవేళ పాము వస్తే వారిని దాటుకొనేగా తన దగ్గరకి రావలసింది. ఈలోగా వాళ్ళు....' సత్యం ధైర్యం తెచ్చుకున్నాడు.

అతని చేతిలో కూడా లైటు ఉంది.

ఒకరిద్దరి చేతులలో రెండు కర్రలు కూడా ఉన్నాయి. సినిమా నుండి తిరిగి వస్తున్నారు, మాట్లాడుకుంటూ.....నవ్వుకుంటూ.

మామిడితోపు దాటుకొని, ఏటి దగ్గరకు వచ్చారు. తెలియకనే వారి మధ్య మాటలు ఆగిపోయాయి లైట్ల వెలుగులో దారిని చుట్టుపక్కల క్షుణ్ణంగా పరిశీలిస్తూ ఏట్లోకి దిగారు.

ఆ ఏట్లోనే సత్యం పాముని తొక్కింది!

"నాగు అక్కడెక్కడయినా నక్కి ఉండి కాటేస్తే?" సత్యం గుండెలు దడదడ లాడాయి.

"అసంభవం, ఇంతమంది మధ్యవున్న తనను...." ధైర్యం అడుగులు వేయసాగాడు సత్యం.

ఏరు దాటితే ఊరు

చుట్టు మనుషులు.

లైట్లు....

నిశ్చబ్దంగా నడుస్తున్నారు.

"ఇంతకూ అది మన సత్యాన్ని వదిలిపెడతాదంటారా?"

"అబ్బే! తోక తొక్కిన నాగు— అని ఊరకే అన్నారా మన పెద్దోళ్ళు, అది సలపెట్టి తీరుతుంది. త్రాచు పగ పట్టిందంటే కాటేసే వరకు ఉగ్గపడుతుంది."

రచ్చ మీద మాటలు గుర్తొస్తున్నాయి సత్యానికి.

'ఒకపారంటా— మా అయ్య అయ్య....' కావలివాడి కంఠం వినిపిస్తూ ఉంది.

గుండెల్లో ఎక్కడో కలుక్కుమంది సత్యానికి.

'అంతెందుకు? మా సేద్యగాడు ఓ త్రాచును అలాగే గడ్డపారతో చంపబోయాడు. సగం తెగి.....'— మరొకని గొంతు చెవుల్లో గింగురు మంటున్నది.

'ఎవడో, ఎక్కడో నాగుపామును—చీకట్లో—తోక తొక్కాడట. అది తప్పించుకొని ...'–నరసయ్య కంఠం నమ్మకంగా వినిపిస్తోంది.

ఇక ఆలోచించలేకపోయాడు సత్యం.

నరాలన్నీ పుటుక్కున తెగిపొయ్యేలా ఉన్నాయి.... రక్తనాళాలన్నీ చటుక్కున చిట్లిపోయేలా ఉన్నాయి.

నత్తలా మెత్తగా నడుస్తున్నాడు సత్యం.

అంతా నిశ్శబ్దం.

చుట్టూ చీకటి.

'కాలును.... అదిగో .. ఏదో పట్టుకుంది.....మరింకేం కాదు. అది పామునోరే.... అది నాగునోరు. అనుమానం లేదు....నోటితో కాలును గట్టిగా పటుకుంది ...అదిగో....కోరలు–దిగబడ్డాయ్.... విషం నాగు—ఆ నాగు పగ పట్టింది–ఉగ్గ పట్టింది....కాటేసింది.... కెవ్వున అరిచి, చేతిలో లైటు వదిలి అలాగే శర్మ చేతులలో వాలి పోయాడు సత్యం.

ఆత్రతగా అందరూ మూగారు.

లైట్ల వెలుగులో చూశారు.

ఏమీ లేదు.

పాము జాడ అయినా లేదు!

సత్యం నోట్లోంచి తెల్లని నురుగు వస్తోంది. ఆ నురుగులోంచి సన్నగా రక్తంకూడా కారుతూంది.

"సత్యం!.... సత్యం........ఏమయింది?" అంటూ సత్యం ముఖం వంగి, చుబుకాన్ని కదిపాడు శర్మ.

"నాగు— నా కాలిని— నా కాలిని—పట్టుకుని—కాటేసింది. నాగు—పగ—"

అంతే!

తల వాల్చేశాడు సత్యం.

శర్మ సత్యం చూపిన కాలిని చూశాడు.

పప్పు పోయి, నోరు తెరుచుకున్న ఒక ఎండిన మామిడి ముట్టె సత్యం కాలును గట్టిగా పట్టుకుని ఉంది ఓ ప్రక్క!

దాన్ని తీసి చూశాడు.

అక్కడ ఏ గాయంగానీ, దాని తాలూకు చిహ్నాలు కానీ ఏమీ లేవు!

సత్యాన్ని ఊళ్ళోకి మోసుకుని వచ్చారు. మంత్రగాళ్ళు వచ్చి అది పాముకాటు కాదన్నారు. అతని శరీరంలో ఏ విషంలేదని తేల్చారు.

సత్యాన్ని భయం మింగేసింది.